

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 19 września 2025 r.

Poz. 3602

WYROK NR II SA/RZ 368/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 10 lipca 2025 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SWSA Paweł Zaborniak /spr./ Sędziowie WSA Elżbieta Mazur-Selwa WSA Maria Mikolik po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 10 lipca 2025 r. sprawy ze skargi Joanny Bieleckiej na uchwałę Rady Gminy Czudec z dnia 24 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w części dotyczącej działek nr 262, nr 264/2 i nr 263/2 położonych w miejscowości Babica, gm. Czudec; II. zasądza od Gminy Czudec na rzecz skarżącej Joanny Bieleckiej kwotę 780 zł /słownie: siedemset osiemdziesiąt złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Uzasadnienie Przedmiotem skargi Joanny Bieleckiej (dalej: "Skarżąca"), jest uchwała Rady Gminy w Czudcu (dalej: "Rada Gminy"), z 25 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec - cz. I. Na podstawie § 2 uchwały do zalesienia przeznaczono działki położone w miejscowości Babica, oznaczone w załączniku graficznym do uchwały. Zgodnie z zaświadczeniem Wójta Gminy Czudec z 22 listopada 2024 r. działki nr 262 i 264/2, w obrębie Babica objęte są w całości ustaleniami Planu i stanowią grunty przeznaczone do zalesienia (uchwała Rady Gminy z 25 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec - cz. I, uchwała Rady Gminy z 17 maja 2002 r. nr XXXIX/278/02 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec - cz. II), natomiast działka nr 263/2 objęta jest w całości ustaleniami Planu i stanowi grunty przeznaczone do zalesienia (uchwała Rady Gminy z 25 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie Czudec - cz. I). Pismem z 16 grudnia 2024 r. Skarżąca wezwała Radę Gminy do usunięcia naruszenia prawa, które polegało na niezgodnym z prawem przeznaczeniu w zaskarżonej uchwale należących do niej działek do zalesienia. Uchwała została podjęta z naruszeniem art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. 1999.15.139) - dalej "u.z.p." w brzmieniu obowiązującym w czasie sporządzania planu, które polegało na niezawiadomieniu przez zarząd gminy na piśmie poprzednich właścicieli nieruchomości, których interes prawny mógłby być naruszony ustaleniami planu o terminie wyłożenia projektu planu i pozbawieniu ich możliwości wniesienia zarzutów do projektu planu. Skutkuje to nieważnością aktu - art. 27 u.z.p. Wniosła o uchylenie powyższej uchwały w części dotyczącej działek nr 262, 264/2 i 263/2, względnie o zmianę przeznaczenia ww. działek w powyższej uchwale poprzez wyłączenie ich od przeznaczonych do zalesienia. Rada Gminy odebrała wezwanie 31 grudnia 2024 r. Organ nie zajął stanowiska co do wezwania. Skarżąca, reprezentowana przez adwokata, w skardze do WSA zaskarżyła uchwałę w części dotyczącej należących do niej działek zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.: 1. art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a u.z.p. poprzez zaniechanie określonego w tym przepisie

prawidłowego zawiadomienia na piśmie, wszystkich prawnych właścicieli nieruchomości oznaczonych jako działki 262, 264/2 i 263/2 o fakcie wyłożeniu projektu planu, pomimo ciążącego na Gminie ustawowego obowiązku w tym zakresie i w sytuacji, gdy działki te miały zostać przeznaczone w uchwalanym m.p.z.p. do zalesienia, przez co niewątpliwie interes prawny skarżących mógł być naruszony ustaleniami uchwalanego wówczas planu i w konsekwencji błędne pominięcie zawiadomienia o w/w fakcie ówczesnego właściciela działki; 2. art. 18 u.z.p. poprzez naruszenie procedury planistycznej podczas sporządzania planu w zakresie obowiązków określonym tym przepisem względem właścicieli działek które mają być objęte planem; 3. art. 3 pkt 1 i 2 u.z.p. w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania m.p.z.p. terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie poprzez nadużycie władztwa planistycznego w wyniku nieuzasadnionego względami interesu publicznego ograniczenia sposobu wykorzystywania nieruchomości przez właściciela, naruszenia przy podejmowaniu zaskarżonej uchwały wskazanych w pkt 1 skargi przepisów ustaw oraz nieuwzględnienie słusznego interesu skarżącej w zakresie gospodarowania ich nieruchomości; 4. art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o przeznaczeniu gruntów rolnych do zalesienia (Dz. U. 2001.73.764) w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania m.p.z.p. terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie poprzez jego naruszenie i w konsekwencji sprzeczne z tą ustawą zakwalifikowanie należącej do poprzednika prawnego skarżącej jako właściciela gruntów rolnych jako kwalifikujących się do zalesienia, pomimo braku spełnienia określonych enumeratywnie w tym przepisie ustawowych przesłanek dopuszczających takie przeznaczenie gruntu rolnego; 5. art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 28 września 1991 r. o lasach (Dz. U. 2000.56.679) - dalej "u.o.l.", w jego brzmieniu obowiązującym w chwili uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów lasów i gruntów przeznaczonych do zalesienia w Gminie poprzez jego naruszenie i w konsekwencji sprzeczne z tą ustawą zakwalifikowanie należących do poprzedników prawnych skarżącej gruntów rolnych jako kwalifikujących się do zalesienia, pomimo braku spełnienia określonych w tym przepisie ustawowych przesłanek dopuszczających takie przeznaczenie gruntu rolnego, 6. art. 140 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz. U. 1964.16.94, ze zm.) - dalej: "k.c." w zw. z art. 64 ust. 1 i 3, art. 31 ust. 1 i 3 oraz art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez istotne i bezpodstawne ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości ingerujące w zasadniczy sposób w prawo własności skarżących przysługujące im w stosunku do własnych nieruchomości, Mając na uwadze powyższe zarzuty, na podstawie art. 91 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 446 ze zm.) - dalej: "u.s.g." oraz art. 147 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2024 r., poz. 935 ze zm.) - dalej: "p.p.s.a." wniosła o stwierdzenie nieważności uchwały w części dotyczącej należących do Skarżącej działek, rozpoznanie skargi na posiedzeniu niejawnym oraz zasądzenie na rzecz Skarżącej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych. Skarżąca podniosła, że jej poprzednicy prawni będący współwłaścicielami nieruchomości w dacie uchwalania planu nie zostali skutecznie zawiadomieni przez Gminę o fakcie przeznaczenia przedmiotowych działek do zalesienia. Z dołączonej do skargi, poświadczonej za zgodność z oryginałem, kopii aktu notarialnego wynika, że Skarżąca nabyła objęte postępowaniem działki na podstawie umowy o dział spadku, podział majątku wspólnego objętego uprzednio wspólnością majątkową małżeńską i zniesienia współwłasności nieruchomości z 19 października 2022 r. po Zbigniewie Surówka. Z tytułu własności wywiodła legitymację procesową oraz interes prawny domaganiu się stwierdzenia nieważności uchwały w zakresie należącej do niej działki, w rozumieniu art. 101 u.s.g.. Zdaniem Skarżącej na interes ten powołać się może w sytuacji, gdy w wyniku następstwa prawnego stała się właścicielką działek, co do których w dacie sporządzania zaskarżonej uchwały w procedurze planistycznej doszło do naruszenia sprawy, skutkiem czego nieruchomość została przeznaczona do zalesienia. Interes prawny w niniejszej sprawie wynika w pierwszej kolejności z faktu, że wskutek naruszenia procedury planistycznej i błędnego przeznaczenia działek do zalesienia, doszło do ograniczenia Skarżącej w przysługującym jej prawie własności. Działki obecnie mogą spełniać jedynie funkcje rekreacyjne i nie jest możliwe władowanie nimi w sposób swobodny. Źródłem interesu prawnego Skarżącej jest prawo własności nieruchomości, zgodnie z art. 140 w zw. z art. 195 k.c. Rada Gminy w odpowiedzi na skargę wniosła o jej odrzucenie lub oddalenie wyrażając zgodę na jej rozpoznanie na posiedzeniu niejawnym. W ocenie organu skarżąca nie wskazała przepisu prawa materialnego, będącego źródłem interesu prawnego, jak również nie wykazała, że jej interes został naruszony kwestionowaną uchwałą. Dla wykazania naruszenia interesu prawnego legitymującego w świetle art. 101 ust. 1 u.s.g. do wniesienia skargi i warunkującego uruchomienie merytorycznej kontroli zaskarżonej uchwały nie jest wystarczające zaistnienie błędów proceduralnych. Uzasadniając wniosek o oddalenie skargi Rada Gminy nie naruszyła zasad sporządzania planu, trybu sporządzania planu w sposób istotny ani właściwości w tym zakresie. Wójt Gminy wykonał czynności o których mowa w art. 18 ust. 2 u.z.p., a w szczególności zawiadomił na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu podmioty wymienione w art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy, w tym właścicieli nieruchomości. Jak

wynika z materiału planistycznego Skarżąca ani jej poprzednik prawny, nie wnosili w toku procedury planistycznej ani wniosków, ani uwag do projektu planu. Tym samym nie można uznać, że Rada uchwalając przedmiotowy plan przekroczyła swoje władztwo planistyczne. Ponadto w przedmiotowej sprawie, działki przeznaczone pod zalesienie nie były użytkowane rolniczo. Spełnione zatem zostały przesłanki określone w art. 14 ust. 2 u.o l. i nie można mówić o naruszeniu tego przepisu. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył, co następuje: Skarga jako zasadna, została przez Sąd uwzględniona w całości. Sąd administracyjny sprawuje w zakresie swej właściwości kontrolę działalności administracji publicznej pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej, co wynika z art. 1 ustawy z 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 1267). Zakres tej kontroli wyznacza art. 134 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935; zwana dalej w skrócie P.p.s.a.). Stosownie do tego przepisu Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną. Natomiast w myśl art. 145 P.p.s.a., Sąd zobligowany jest do uchylecia decyzji bądź postanowienia lub stwierdzenia ich nieważności, ewentualnie niezgodności z prawem, gdy dotknięte są one naruszeniem prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, naruszeniem prawa dającym podstawę do wznowienia postępowania, innym naruszeniem przepisów postępowania, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na wynik sprawy, lub zachodzą przyczyny stwierdzenia nieważności decyzji wymienione w art. 156 k.p.a. lub innych przepisach. Jednocześnie w ramach prowadzonej kontroli legalności decyzji Sąd stosuje przewidziane prawem środki w celu usunięcia naruszenia prawa w stosunku do aktów lub czynności wydanych lub podjętych we wszystkich postępowaniach prowadzonych w granicach sprawy, której dotyczy skarga, jeżeli jest to niezbędne dla końcowego jej załatwienia (art. 135 P.p.s.a.). W niniejszej sprawie przedmiotem kontroli WSA uczyniono przepisy planu zagospodarowania przestrzennego uchwalonego na podstawie nieobowiązujących od 2003 r. przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o zagospodarowaniu przestrzennym. Zatem w myśl art. 7 u.z.p. miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest przepisem gminnym. To zaś oznaczało, że plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 87 ust. 2 Konstytucji RP, czyli aktu normatywnego zawierającego normy powszechnie obowiązujące w ustalonych tym planem granicach terytorialnych (miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego sporządzało się dla obszaru gminy lub jej części albo zespołu gmin lub jego części.). Sąd uwzględniając skargę na uchwałę lub akt, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 i 6 p.p.s.a., stwierdza nieważność tej uchwały lub aktu w całości lub w części albo stwierdza, że zostały wydane z naruszeniem prawa, jeżeli przepis szczególny wyłącza stwierdzenie ich nieważności. Realia faktyczne i prawne tej sprawy są istotnie zbliżone do okoliczności rozważanych już w prawomocnym wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 18 sierpnia 2021 r., o sygn. II SA/Rz 829/21, LEX, CBOSA. Otóż na jego mocy Sąd stwierdził nieważność części uchwały Rady Gminy Czudec z dnia 25 sierpnia 2001 r. nr XXXIII/226/2001 w przedmiocie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dotyczącej określonych w tym wyroku działek. Podobnie jak w niniejszej sprawie WSA oceniał zarzuty dotyczące nieprawidłowego zawiadomienia właściciela działki o wyłożeniu do wglądu projektu w/w planu. Dzięki temu wyrażony w nim pogląd oraz argumentacja może posłużyć do pełnego wyrażenia motywów Sądu względem skargi w niniejszej sprawie. W dacie wydania niniejszego orzeczenia obowiązuje ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, która weszła w życie z dniem 11 lipca 2003 r. Równocześnie w tej dacie utraciła moc obowiązująca uprzednio u.z.p., pod rządami której podjęta została uchwała zaskarżona w niniejszej sprawie. Sąd badając jej legalność będzie związany treścią przepisów prawnych obowiązujących w dacie podjęcia uchwały – tempus regit actum. Problematyka realizacji procedury planistycznej określona w art. 18 u.z.p. była przedmiotem orzecznictwa sądów administracyjnych, które jednolicie przyjęło, że brak powiadomienia strony o wyłożeniu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ma podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 u.z.p. musi skutkować stwierdzeniem nieważności planu, w zakresie zgłoszonego żądania (por. wyroki: WSA w Rzeszowie z 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt II SA/Rz 1004/13; wyrok WSA w Rzeszowie z 2 maja 2017 r. sygn. akt II SA/Rz 1522/16; wyrok WSA w Poznaniu z 9 października 2019 r. sygn. akt IV Po 314/19; wyrok WSA w Rzeszowie z 22 listopada 2019 r. sygn. akt II SA/Rz 962/19; wyrok WSA w Rzeszowie z 6 lipca 2021 r., sygn. akt II SA/Rz 95/21, CBOSA). Sąd odwołując się do poglądów zawartych w powołanych wyrokach, przy jednoczesnej ich aprobachie stwierdził, że skargi zasługują na uwzględnienie. Jednocześnie zważyć też należało, że zaskarżona uchwała jest aktem podjętym w sprawie z zakresu administracji publicznej, o jakim mowa w art. 101 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1372; dalej zwana w skrócie u.s.g.), i na podstawie tego przepisu może być skutecznie zaskarżona do sądu administracyjnego. Przed rozpoznaniem skargi Sąd zobowiązany jest jednakże do zbadania przesłanek jej dopuszczalności. Stosownie do art. 101 ust. 1 u.s.g., każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą podjętą przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może - po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć

uchwałę do sądu administracyjnego. Zgodnie zaś z art. 53 § 2 p.p.s.a., skargę na uchwałę rady gminy - wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia odpowiedzi na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa. W rozpoznawanej sprawie skargi zostały złożone po wyczerpaniu trybu zaskarżenia i z zachowaniem terminu do ich wniesienia. Legitymacja do wniesienia skargi na uchwałę podjętą w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (jego zmianę) do sądu administracyjnego przysługuje nie temu, kto ma w tym interes prawny, ale temu czyj interes prawny został naruszony skarżonym rozstrzygnięciem (por. wyrok NSA z 3 września 2004 r., sygn. OSK 476/04, www.orzeczenia.nsa.gov.pl). Naruszenie interesu prawnego składającego taką skargę musi mieć przy tym charakter bezpośredni, zindywidualizowany, obiektywny i realny. Uchwała, czy też konkretne jej postanowienia, muszą więc naruszać rzeczywiście istniejący w dacie podejmowania uchwały interes prawny skarżącego. W wyroku z dnia 4 listopada 2003 r., sygn. akt SK 30/02 (OTK-A 2003 Nr 8, poz. 4), TK zauważył, że skarga na podstawie art. 101 u.s.g. nie ma charakteru *actio popularis* (skargi powszechnej), a zatem do jej wniesienia nie legitymuje sama ewentualna sprzeczność zaskarżonej uchwały z prawem. Podstawą zaskarżenia jest równocześnie naruszenie konkretnie rozumianych interesów lub uprawnień konkretnego obywatela lub ich grupy, ewentualnie innego podmiotu, który jest mieszkańcem danej gminy lub jest z tą gminą w inny sposób prawnie związany. W związku z powyższym nie ulega wątpliwości, że każdy skarżący, składając skargę w trybie art. 101 u.s.g. musi wykazać, że w konkretnym wypadku istnieje związek pomiędzy jego własną, prawnie gwarantowaną (a nie wyłącznie faktyczną) sytuacją, a zaskarżoną przezeń uchwałą. To znaczy, że zachodzi związek polegający na tym, że uchwała narusza (czyli pozbawia lub ogranicza) jego interes prawny lub uprawnienie. Skarżący musi wykazać "naruszenie" interesu prawnego polegające na istnieniu bezpośredniego związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą, a własną, indywidualną i prawnie gwarantowaną sytuacją. Taki związek musiałby istnieć w chwili wprowadzenia w życie danego aktu i powodować następstwo w postaci ograniczenia lub pozbawienia skarżącego konkretnych - mających oparcie w przepisach prawa materialnego - uprawnień. Dopiero naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia otwiera drogę do merytorycznej oceny zaskarżonej uchwały. Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego i w zależności od tego skarga może lub nie może być uwzględniona. W świetle powyższego w niniejszej sprawie należy przede wszystkim rozstrzygnąć, czy zaskarżona uchwała w dacie jej podejmowania naruszała interes prawny skarżących. W ocenie Sądu odpowiedź na to pytanie jest pozytywna. Skarżąca swój interes prawny wywodzi bowiem z przysługującego jej prawa własności nieruchomości w postaci działek o nr 262, 264/2 i 263/2, położonych w miejscowości Babica, gmina Czudec, które to działki w zaskarżonym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zostały przeznaczone do zalesienia, co aktualnie uniemożliwia swobodne dysponowanie nieruchomością. Z załączonych do skargi kopii dokumentów wynika, że Skarżąca na podstawie aktu notarialnego z dnia 19 października 2022 r. nabyła prawo własności do w/w nieruchomości. WSA potwierdza, iż Skarżąca ma interes prawny aby domagać się kontroli przedmiotowej uchwały bowiem w wyniku następstwa prawnego stała się właścicielką działek, co do których w dacie sporządzania zaskarżonej uchwały w procedurze planistycznej doszło do naruszenia prawa. Wskutek naruszenia procedury planistycznej doszło do ograniczenia Skarżącej w przysługującym jej prawie własności. Zatem źródłem interesu prawnego Skarżącej jest zgodnie z art. 140 oraz art. 195 k.c. prawo własności nieruchomości. Nie stanowi też kwestii wywiązanie się skarżącej z obowiązku wezwania Rady Gminy do usunięcia naruszenia interesu prawnego, na które to wezwanie Strona nie otrzymał od Organu odpowiedzi. NSA w wyroku z dnia 23 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2451, wskazał, że nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego (porównaj: wyrok NSA z dnia 14 marca 2002 r., sygn. II SA 2503/01, LEX). W wyroku tym NSA wskazał również, że na skarżącym spoczywa obowiązek wykazania się nie tylko indywidualnym interesem prawnym lub uprawnieniem, ale także zaistniałym w dacie wnoszenia skargi, nie w przyszłości, naruszeniem tego interesu prawnego lub uprawnienia. Podsumowując stwierdzić należy, że przymiot strony w postępowaniu kwestionującym legalność uchwały z zakresu administracji publicznej kształtowany jest na innych zasadach, aniżeli w postępowaniu administracyjnym regulowanym przepisami k.p.a. Dopiero naruszenie interesu prawnego lub uprawnienia otwiera drogę do merytorycznego rozpoznania (oceny) zaskarżonej uchwały. Ocena ta zaś dotyczy rodzaju naruszenia interesu prawnego lub uprawnienia skarżącego i w zależności od tego skarga może lub nie może być uwzględniona. Recypując powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że postanowienia miejscowego planu określiły kształt prawa własności do działek podanych w sentencji, blokując na przyszłość inne możliwości korzystania z nieruchomości, co odbyło się bez wiedzy poprzedników prawnych Skarżącej. W ocenie Sądu na tym polega naruszenie interesu prawnego Skarżącej strony. Obowiązek uwzględnienia skargi powstaje wówczas, gdy naruszenie interesu prawnego skarżącego jest związane z jednoczesnym

naruszeniem obiektywnego porządku prawnego, tj. norm prawa materialnego. Kontrola Sądu w sprawach dotyczących miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego nie może dotyczyć celowości, czy słuszności dokonywanych w planie rozstrzygnięć. Ogranicza się wyłącznie do badania zgodności z prawem podejmowanych uchwał, a zwłaszcza przestrzegania zasad planowania oraz określonej ustawą procedury planistycznej. I Sąd takiej kontroli nie prowadził. Z uwagi na treść art. 27 u.z.p. obowiązującego w dacie uchwalenia kontrolowanej uchwały, w myśl którego naruszenia trybu sporządzenia planu powodują nieważność uchwały w całości lub w części, Sąd w pierwszej kolejności ocenia tryb sporządzenia zaskarżonej uchwały. Naruszenie tak określonego trybu prac nad projektem i właściwości organów, zgodnie z art. 27 u.z.p., powoduje nieważność uchwały rady gminy podjętej w sprawie planu miejscowego. Wykładnia art. 27 u.z.p. prowadzi do wniosku, że każde naruszenie trybu postępowania (np. zmiana kolejności, skrócenie terminu, pominięcie którejś z czynności) oraz właściwości organów w procesie sporządzania i ustanawiania planu zagospodarowania przestrzennego (jak też w procesie wprowadzania zmian do tego planu) powoduje sankcję w postaci nieważności uchwały. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 1997 r., III RN 21/97 (OSNP 1997/22/492) stwierdził, że: "Ustawodawca zdawał sobie w pełni sprawę z tego, iż właściwe organy lokalne mogą w praktyce dążyć do omijania owych rygorystycznych wymogów, dlatego też zamieścił w ustawie klauzulę, że każde naruszenie przepisów art. 18 powoduje nieważność uchwały rady w całości lub części. Jest to zatem rozwiązanie, w którym nie pozostawiono organom nadzorczym, a także sądom sfery uznania, nawet co do dokonywania oceny skali występującego naruszenia; wystarczające jest tylko stwierdzenie jego istnienia, by uchwała (lub odpowiednia jej część) ex lege stawała się w odpowiednim zakresie nieważna". Podobne stanowisko przyjęte zostało przez Naczelny Sąd Administracyjny, który wskazał, że wobec kategorycznego brzmienia art. 27, należy uznać, że żadne względy celowościowe nie mogą naruszać wykładni gramatycznej oraz systemowej przywołanych wyżej przepisów (por. wyroki NSA z 16 listopada 2005 r. sygn. II OSK 229/05 i sygn. II OSK 230/05). Przechodząc do meritum należy wskazać, że postępowanie planistyczne w niniejszej sprawie zostało wszczęte i było prowadzone w trybie i na zasadach określonych w u.z.p. Gminie przysługują m.in. uprawnienie do uchwalania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, które wynikają z art. 18 ust. 2 pkt 5 u.s.g. Działając w ramach posiadanych kompetencji i w granicach ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym, przy uwzględnieniu, że zakwestionowana uchwała zastała podjęta pod rządami tej ustawy, to gmina nie mogła dowolnie określać zasad postępowania przy uchwalaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Stosownie do art. 7 u.z.p. plan ten jest przepisem gminnym (prawem miejscowym), a więc aktem normatywnym, na podstawie którego wydawane są decyzje administracyjne w sprawach z zakresu administracji publicznej, a jego ustalenia mają moc przepisów powszechnie obowiązujących. Natomiast tryb sporządzenia i uchwalania planu szczegółowo określał art. 18 u.z.p. Stosownie do art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a u.z.p. o terminie wyłożenia projektu planu należało zawiadomić na piśmie właścicieli lub władających nieruchomościami. Wyłożenie projektu planu do publicznego wglądu otwierało możliwość czynnego uczestnictwa w procedurze planistycznej, między innymi poprzez złożenie zarzutu w terminie 14 dni po upływie terminu jego wyłożenia (art. 24 u.z.p.), co stanowiło istotny instrument ochrony praw właścicieli (władających) nieruchomości, których przeznaczenie w miejscowym planie miało ulec zmianie. Użyty przez ustawodawcę zwrot "zawiadomienie na piśmie" należy rozumieć, jako dostarczenie imiennie każdemu ze wskazanych w art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy podmiotów pisemnej informacji na temat terminu wyłożenia projektu planu do publicznego wglądu. Jednocześnie przywołany art. 18 ust. 2 pkt 5 u.z.p. należy traktować, jako przepis o charakterze bezwzględnie obowiązującym (ius cogens), a wobec tego brak jest możliwości dostarczenia informacji, dokonania powiadomienia inaczej, aniżeli w opisany w nim sposób (wyrok WSA w Poznaniu z 9 października 2019 r., sygn. akt IV/Po 314/19, CBOSA). W aktach planistycznych nadesłanych do WSA przy odpowiedzi na skargę znajdują potwierdzenie zarzuty skargi, co do wadliwe dokonanych przez Gminę Czudec powiadomień o wyłożeniu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Organ reprezentujący Gminę odpowiadając na skargę i wnosząc o jej oddalenie, również nie przedstawił Sądowi dowodów potwierdzających zawiadomienie w/w o terminie wyłożenia projektu planu miejscowego. To zaś wskazuje zgodnie z zarzutami złożonej do WSA skargi, że poprzednicy prawni Skarżącej strony nie zostali prawidłowo powiadomieni o wyłożeniu projektu planu. Dlatego wadliwość zawiadomień w rozpatrzonym przypadku nie budzi wątpliwości. Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a) u.z.p., zarząd gminy, po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zawiadamia na piśmie o terminie wyłożenia projektu planu właścicieli lub władających nieruchomościami, których interes prawny może być naruszony ustaleniami planu. W realiach opisywanej sprawy nie zawiadomiono poprzednich właścicieli o wyłożeniu projektu planu, co przesądza o zasadności skargi, pod względem naruszenia zasady legalizmu i skutków tego naruszenia. W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., w związku z naruszeniem przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 lit. a u.z.p., zobligowany był stwierdzić nieważność zaskarżonej

uchwały w zakresie oddziaływania na działki o nr 262, 264/2, 263/2, położone w miejscowości Babica, Gmina Czudec. O kosztach postępowania przed WSA Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 200 § 2 P.p.s.a. obejmując nimi wpis należny od skargi (300 zł) i wynagrodzenie fachowego pełnomocnika (480 zł)